

ΝΗΣΙΔΕΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ 2009

Βράβευση της οργάνωσης

«ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΑΣΘΕΝΩΝ»

Προσφώνηση Καθηγητή κ.Στέφανου Γερουλάνου

Κύριε Πρόεδρε,

Επιτρέψτε μου τώρα να σας παρουσιάσω μια από τις 8 ομάδες που βραβεύονται εφέτος. Δεν ξεχωρίσαμε όπως πάντα 1^η, 2^η, 3^η. Πριν όμως προχωρήσω στο έργο τους, θα ήθελα να σας διαβάσω ένα ποίημα της Ruth Johnston με τίτλο : «**Νοσηλευτή άκουσε με**». Είναι συγκλονιστικό. Επιτρέψτε μου να σας το διαβάσω σε ελεύθερη μετάφραση. Ίσως έτσι κατανοήσετε καλύτερα το έργο της ομάδας αυτής που λέγεται : Εθελοντική Διακονία Ασθενών.

Πεινούσα / κι εσύ μου έφερες και άφησες το φαγητό μου στο δίσκο, / πάνω στο τραπέζι του κρεβατιού μου / μα εγώ δεν μπορούσα να φάω μόνος μου. / Μ' άφησες και πήγες στην συνάντησή της νοσηλευτικής ομάδας / για να συζητήσεις τι πρέπει να περιλαμβάνει η διαίτά μου.

Διψούσα / και δεν είχα κανέναν / να μου φέρει /ένα ποτήρι νερό.// Κι εσύ / είχες ξεχάσει να πεις / να μου ξαναγεμίσουν το μπουκάλι.// Ύστερα / έγραψες στο φύλλο νοσηλείας ότι αρνούμαι να πάρω υγρά.

Ήμουνα μόνος και φοβισμένος / κι εσύ έφυγες και μ' άφηνες μόνο / γιατί ποτέ δεν ζητούσα τίποτε.

Ήμουν για σένα / ένα νοσηλευτικό πρόβλημα, / και γι αυτό συζητούσες συνέχεια / την παθοφυσιολογία της αρρώστιάς μου, / και τι πρέπει να κάνω.

Σκεπτόμουν / πως θα νιώθω άραγε όταν πεθάνω, / που δεν θα μπορώ να ακούω τίποτε.// Κι εσύ ευχόσουν / να μην πεθάνω στην βάρδια σου // Έπρεπε να φύγεις σήμερα στην ώρα σου, / να προλάβεις να πας / σε μια συναυλία.

Φαινόσουν τόσο μορφωμένος, / μιλούσες τόσο ωραία, / έδειχνες τόσο κομψός μέσα στην στολή σου, // αλλά όταν σου μιλούσα / έκανες πως με ακούς, / ενώ κατά βάθος ποτέ δεν με είχες ακούσει.

Νοσηλευτή, / βοήθησε με. / Δείξε ενδιαφέρον στο πρόβλημά μου. / Είμαι τόσο κουρασμένος, / τόσο μόνος, τόσο φοβισμένος.

Μίλησέ μου, πλησίασε με, / πιάσε μου το χέρι, / νιώσε αυτό που μου συμβαίνει.

Νοσηλευτή / Σε παρακαλώ άκουσε με.

Κυρίες και Κύριοι,

Η Ruth Johnston δεν είναι η μόνη. Ενθουμούμαι ακόμα έναν ασθενή στην Ζυρίχη, ο οποίος μετά από εγχείρηση πνευμόνων, έκανε όλες τις δυνατές επιπλοκές. Έμεινε στην Εντατική που διηύθηνα επί 6^{1/2} μήνες και στην συνέχεια άλλους δυο μήνες στο νοσοκομείο. Έφυγε από το νοσοκομείο μια Παρασκευή. Την Δευτέρα πήγαινε διακοπές με αναρρωτική, την Κυριακή αυτοκτόνησε.

Επί σχεδόν 9 μήνες όλοι ασχολιόμαστε με την ασθένειά του. Προσπαθούσαμε να τον κάνουμε να ξεπεράσει τα σωματικά του προβλήματα. Την δύσπνοια, τις αρρυθμίες, τους πόνους στις αρθρώσεις. Να τον κάνουμε να σταθεί στα πόδια του. Κανείς όμως δεν τον είχε ρωτήσει για τα πραγματικά του προβλήματα.

Γύρισε σπίτι του και βρήκε μπροστά του τα ίδια χρέη που είχε και πριν από την εγχείρηση. Κανείς μας δε τον είχε πλησιάσει όσο έπρεπε.

Κε Πρόεδρε,

Αυτή την μοναξιά αυτή την απομόνωση και τον φόβο έρχονται να απαλύνουν οι Εθελοντές Διακονίας Ασθενών.

Εθελοντές που προσπαθούν να επικοινωνήσουν με την ανθρώπινη ψυχή του αρρώστου, εθελοντές που έρχονται να τον ακούσουν, να διερευνήσουν τα προβλήματά του, να τον ενθαρρύνουν, να τον υποστηρίξουν και να τον βοηθήσουν να βρει λύσεις.

Με ευγένεια, ευαισθησία, υπομονή και πραότητα, με σεβασμό στην προσωπική του ελευθερία, αλλά και με απόλυτη εχεμύθεια οι εθελοντές αυτοί προσπαθούν να βοηθήσουν χωρίς καμία ιδιοτέλεια : Αυτούς που είναι μόνοι στο νοσοκομείο. Αυτούς που δεν έχουν συγγενείς. Αυτούς που δεν έχουν που την κεφαλή κλίνε. Αυτούς που έρχονται από την φυλακή. Αυτούς που πάσχουν από ανίατες αρρώστιες. Αυτούς που για κάποιο λόγο είναι δυστυχημένοι.

Οι εθελοντές αυτοί γνωρίζουν καλύτερα από εμάς τους γιατρούς ότι ο ανθρώπινος πόνος είναι συχνά ο πλέον δυσβάστακτος. Έρχονται λοιπόν να προσφέρουν μια απλή ανθρώπινη παρουσία δίπλα στο κρεβάτι του αρρώστου. Μια απλή γνωριμία, λίγη κουβέντα, λίγη ανθρωπιά.

Μόνη τους ανταμοιβή είναι το χαμόγελο. Ένα χαμόγελο από έναν άγνωστο, όμως πάσχοντα συνάνθρωπο. Η ανταμοιβή τους δεν είναι υλική. Αντίθετα συχνά προσφέρουν από το υστέρημα τους.

Υπάρχει όμως μεγαλύτερη από αυτή την χαρά, από αυτό το χαμόγελο. Τι μεγαλύτερο μπορεί να λάβει κάποιος από ένα τέτοιο ευχαριστώ. Και πόσοι λίγοι είναι στην σημερινή μας εποχή αυτοί που αρκούνται σ' αυτό. Και όμως πάνω από 300 άτομα έχει καταφέρει ο πατέρας Βασίλειος και οι συν αυτώ να κινητοποιήσουν χρόνο με χρόνο. Χιλιάδες οι επισκέψεις σε ασθενείς. Ενδεικτικά και μόνο το 2008 πραγματοποιήθηκαν 25.359 ώρες διακονιών. Πάνω από τις μισές ήταν αφιερωμένες στα εγκαταλελειμμένα παιδιά στα Νοσοκομεία Παίδων.

Καθημερινά ακόμα και σε αργίες και γιορτές 20-25 άτομα προσφέρουν εθελοντικά την βοήθεια τους. 1.400 ώρες μηνιαία προσφέρουν συμπαράσταση και βοήθεια σε μοναχικούς ασθενείς.

Και δεν φτάνει μόνο αυτό. Οι νέοι εθελοντές εκπαιδεύονται τουλάχιστον με 8 συνεδρίες και έχουν τουλάχιστον 3 πρακτικές διακονίες πριν αναλάβουν μόνοι τους ασθενείς. 50 και πλέον εισηγητές-εκπαιδευτές, κληρικοί, κοινωνικοί λειτουργοί, νοσηλευτές, ψυχολόγοι και ιατροί καλούνται να εκπαιδεύσουν τα άτομα αυτά που σκοπό τους έχουν μόνο να απαλύνουν τον ανθρώπινο πόνο και τίποτε άλλο.

Γι αυτό τους βραβεύουμε